

บทนำ

ภายในสำนักยุทธศาสตร์สกุลหนี หนีไปอันอายุร่วมห้าสิบปีขมวดคิ้วเข้ม ทั้งสองเข้าด้วยกัน พลังค้อมศีรษะอย่างกระดากใจให้อาจารย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ แล้วก้มลงมอง 'ฝ่ายันต์' แต่ละใบในมือที่จะว่าเป็นกลอนก็ไม่ใช่ บทกลอน จะว่าเป็นภาพเขียนก็ไม่อาจนับเป็นภาพเขียนได้

"ท่านหนี ไม่ใช่อาจารย์อย่างเข้าใจกำลังความสามารถหรอกนะ แต่เป็น เพราะไข่มุกในอุ้งมือ* เพียงหนึ่งเดียวของท่านมีปัญหาที่มื้อมือ คือมันเจ็บเขลา อีกทั้งยังไม่คิดพัฒนา เป็นผู้โง่เขลาโดยกำเนิด พิเรนทร์เจกเช่นชาย..."

เมื่อคำติเตียนของอาจารย์ผู้มีอายุราวสี่สิบปีทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ใบหน้าของชายฉกรรจ์บ้านสกุลหนีแปดคนที่ยืนเรียงแถวกันอยู่อีกฟากหนึ่ง ก็มีสีหน้าไม่ชวนมองยิ่งขึ้น แววตาก็เหี้ยมเกรียมขึ้นเรื่อยๆ ท่าทางราวกับ จะฉีกเขาออกเป็นชิ้นๆ โยนให้หมากินอย่างไรอย่างนั้น

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวนหมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักดังสิ่งของล้ำค่า ต่อมาก็คงใช้แทนบุตรธิดาอันเป็นที่รัก คล้ายกับ ภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

กว่าพ่อแม่ของพวกเขาจะได้เสียชีณ้องสาวผู้ดงามคนนี้มาต้องลุ้นถึง
ท้องที่เก่า นางเป็นแก้วตาดวงใจของผู้ชายทุกคนในสกุลหนี อาจารย์คนนี้
ดูท่าจะไม่อยากอยู่ใช้ชีวิต จึงได้พูดพาล่ามประณามนางราวกับร้องเพลง
ไม่รู้จักจบจักสิ้น!

ฝ่ายอาจารย์ผู้ไม่ระแคะระคายถึงการณ์รอบข้างเลยแม้แต่น้อย ยิ่งด่า
ยิ่งลืมหืมตา หลายปีมานี้บ้านสกุลหนีได้จ้างอาจารย์มาแล้วหลายสิบคน แต่
ล้วนไร้หนทางฝึกฝนหนีเสียชีได้ เขาผู้ถือตัวว่าสูงส่งแต่เดิมก็ไม่ใ้ใจใคร
สอนแม่นางหยาบกระด้างคนนี้ หากไม่เพราะสกุลหนีทาบทองคำหนึ่ง
ทึบเล็กมาเชิญเขาอย่างจริงใจ อาจารย์ผู้เคยสอนบัณฑิตจอหงวนเช่นเขา
มีหรือจะยอมลดตัวมาสอนหนังสือในสำนักยุทธ์ซอมซ่อแห่งนี้

"ท่านหนี ท่านลองดูภาพต้นไม้ภาพนี้สิ พอน้ำหมึกหยดพลาดลง
บนกระดาษ คุณหนูนางก็ปาดป้ายเป็นดอกไม้ ทั้งยังกระหึ่มยิ้มเย่ง! ชี
ต้นไม้เผลอออกดอก ท่านหนี ท่านเคยเห็นหรือ ช่างเป็นเรื่องน่าขันยิ่งในได้หล้า"

หนีไ้ถอนแทบจะทนฟังต่อไม่ไหว แม้เขาเองก็ปวดหัวกับความคิด
แผลงๆ ของบุตรสาวอยู่เช่นกัน แต่อาจารย์ผู้ก็ด่าจนเกินไป เขาต้อง
สะกดกลิ่นไฟโทสะที่อยู่ในอกไว้อย่างเต็มกำลัง จึงจะไม่ลงมือช้ดอาจารย์
ตู้ไปสักสองสามหมัดได้!

เขาสูดลมหายใจลึกๆ ยาวๆ แล้วหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบอีกหนึ่งก่อน
เพื่อดับไฟโทสะ จากนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า "นี่อาจเรียกได้ว่าลูกสาวข้ามีไหวพริบ
เฉียบไว เข้าทีไม่มีที่ด้อย"

ได้ยินดังนั้นหน้าของอาจารย์ผู้พลันเปลี่ยนสี "เข้าทีไม่มีที่ด้อย?
เช่นนั้นนับว่าเข้าทีไม่มีที่ด้อย! ท่านหนี หากยังไม่สั่งสอนแต่เนิ่นๆ ประคบ

ประหม่อมเอาใจเข้มนี่ต่อไป นาง...ภายหน้านางจะต้องเป็นดั่งม้าป่าที่หลุดจากบังเหียน ไม่ตามกฎไม่สนสวรรค์ เทลวไหลเอาแต่ใจเป็นแน่!"

"ฮึ้ย! น้องสาวข้าอยากเป็นผู้เก่งกล้าไม่ธรรมดาในหมู่สตรี อาจารย์อย่างเจ้าเข้าใจหรือไม่" ในที่สุดบุตรชายคนโตของสกุลหนี่ก็ทนฟังต่อไปอีกไม่ไหว ไล่่อออกมาโต้แย้ง

อาจารย์ตู้ทำเลื่อมองเขาอย่างดูแคลน "ผู้เก่งกล้าในหมู่สตรี? เช่นนั้นก็ต้องมีความรู้ อย่างนางนะหรือ ขาดิหน้าเกิด!"

"อะไรนะ" หนี่ไท่อันสะกดกลิ่นไฟโทสะไว้ไม่อยู่แล้ว เขากัดฟันกรอดฟันคำอย่างเดือดดาล "เจ้าอาจารย์หลงตัวเอง สอนไม่เป็นแล้วยังมาตำหนิลูกสาวข้าสาตเสียดเสียอีก!"

"ท่านหนี่ เจ้า...ฮึ้ย สันดานจี้ฉาง* อำนาจบุรุษไม่รู้จักสำแดง มิน่าเล่าถึงให้กำเนิดบุตรธิดาเช่นนี้ได้!" อาจารย์ตู้เดือดดาลขึ้นเช่นกัน

หนี่ไท่อันแท้จริงเป็นเพียงขวยฤทธิ์คนหนึ่ง เรียนหนังสือมาน้อย เขามวดคิ้วความเหล่บุตรชาย "หมายความว่าอย่างไร"

"อาจารย์ตู้บอกว่าท่านพ่อกลัวเมีย!" บุตรชายคนที่ห้าของสกุลหนี่ไขข้อข้องใจให้บิดา และเป็นดังคาด...

เสียง 'เพ่ง' ดังขึ้น เห็นเพียงหนี่ไท่อันผู้มีรูปโฉมงามสง่า มีความหนักแน่นแต่ไหนแต่ไรมาบีบด้วยในมือจนแหลก ใบหน้าแดงก่ำ จ้องไปยังอาจารย์ตู้ "ว่าข้ากลัว...กลัวเมีย?!"

อันที่จริงสิ่งนี้เป็นความลับที่ชาวเมืองหนานเฉิงต่างรู้ดี เพียงแต่เรื่อง
ที่หนี่ไท่อันเป็นคนรักหน้าดาก็เป็นสิ่งที่ทุกคนรู้โดยทั่วเช่นกัน กอปรกับ

* ในสมัยราชวงศ์ซ่ง สหายของยอดกวีซูดงฟัวคนหนึ่งชื่อว่าเงินจี้ฉาง มีภรรยาอารมณ์ร้อน ดุดัน และขี้ทิ้ง ยามอาละวาดก็ทำให้จี้ฉางกลัวจนตัวสั่นงันก เป็นที่ล้อเลียนไปทั่ว และเป็นที่มาของสำนวน 'สันดานจี้ฉาง' หมายถึงชายที่กลัวเมีย

บุตรชายแต่ละคนต่างมีวิชายุทธ์ล้ำเลิศ ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้ามากระตุก
หมวดเสือ นำเรื่องนี้มาพูดล้อเล่น

ดังนั้นเมื่ออาจารย์ผู้หลุดปากพูดออกไปก็รู้สึกเสียใจภายหลังในทันที
โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นรอยยิ้มคร่ำย่นากลัวที่เหล่าบุตรชายสกุลหนีส่งมา
ยิ่งตัวสั่นเทาด้วยความกลัวขึ้นไปอีก รีบร้อนลุกขึ้นด้วยใบหน้าซีดเผือด "เอ่อ
ข้าควรต้องกลับแล้ว"

"กลับหรือ!" หนีไต่ถามขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตะคอกด้วยดวงตาที่มีไฟโทะสะ
ลุกโชน "ดูแคลนลูกสาวข้าก่อน จากนั้นก็เมียของข้า ยังลามมาถึงข้าอีก
ข้าหนีไต่ถามจ่ายเงินให้อาจารย์เช่นท่าน สิ่งที่ควรได้รับไม่ควรจะมีเพียงสิ่ง
เหล่านี้หรอกนะ"

ได้ยินคำพูดนี้บุตรชายสกุลหนีทั้งแปดคนต่างพากันกำหมัดอย่างรู้ใจ
กัน เข้ามาล้อมตัวอาจารย์ผู้เอาไว้น้ำหน้าข้ายังหักข้อนิ้วเสียงดังกรอบแกรบ
รอเพียงให้บิดาสุดที่รักออกคำสั่ง

เห็นเพียงหนีไต่ถามมีแววดาตุตัน จากนั้นก็ตะโกนดั่งขึ้น "ชัดมัน!"

เพียงพริบตา กำปั้นก็กระหน่ำมาไม่ยั้ง เสียงร้องเจ็บปวดของอาจารย์
ผู้ตั้งขึ้นทันที

ในเวลานั้นด้านนอกหน้าต่างพลันมีหัวเล็ก ๆ หัวหนึ่งโผล่ขึ้นมา จากนั้น
หัวเล็ก ๆ ก็ค่อย ๆ ยกสูง เผยให้เห็นดวงตาซุกซนที่มีประกายแวววาวคู่หนึ่ง
มีค้อน้อยที่ซ่อนอยู่นอกหน้าต่างก็ออกแรงชัดกำปั้นเบา ๆ เช่นกัน

ฮึ่ ทุกครั้งที่เข้าเรียนใครกันที่นั่งสัปหงก ตื่นมาอย่าเอาแต่ด้านาง?
ใครกันเล่าที่ขี้เก๋ง ปล่อยให้เวลาไปอย่างเสียเปล่า ไม่คิดพัฒนา

ไม่นานอาจารย์ผู้ที่ถูกซ้อมจนจมูกเขียวหน้าบวมก็ร้องครวญอย่าง

เจ็บปวด เดินลากขาจะผล็อกจากสำนักยุทธศาสตร์สูญหายไป
และเพียงไม่นาน กระดาษแดงที่หมึกดำยังไม่ทันแห้งแผ่นหนึ่งก็ถูก
ติดไว้หน้าประตูใหญ่ของสำนักยุทธ...
'รับสมัครอาจารย์หนึ่งตำแหน่ง ค่าตอบแทนอย่างงาม'

7

"ม่านเมฆหนา ม่านเมฆหนายากหาทาง..."

ในโรงใหญ่คฤหาสน์สกุลเฮ่อที่สร้างด้วยคานแกะสลักเสาลงลายอย่างงดงาม เฮ่ออิงอิงนั่งเรียบริ้อยอยู่บนเก้าอี้ไม้หนันมู่* ถ้าค่าครวญบท ร้องรำสมัยหยวนของเว่ยลี่จิง** เบาๆ ดวงตาหยาดเอี่ยมเป็นประกายคู่นั้น จ้องมองทิวทัศน์ที่สวยงามนอกหน้าต่าง

ได้ฟ้าสีคราม ต้นอินชิง*** สูงใหญ่หลายต้นยืนต้นอยู่ เคียงคู่กับ สระน้ำสีเขียวมรกต ในสระมีดอกบัวขึ้นอยู่ทั่ว ปลาไนสีแหวกว่ายไปมาอย่าง สบายอารมณ์ กอปรกับเงาของปุยเมฆเสมือนหนึ่งทิวทัศน์งดงามแห่ง สวรรค์พิภพ แต่แม้ทิวทัศน์งดงามจะเย้ายวนใจเพียงใด สำหรับคนที่ไม่อาจ ไปที่แห่งใดได้แล้วก็เป็นแค่เพียงกรงที่ขังคนเอาไว้เท่านั้น

* หนันมู่เป็นชื่อต้นไม้ยืนต้นเขียวตลอดปี เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำเครื่องเรือน มีมากในมณฑลเสฉวน

** เว่ยลี่จิง (ประมาณ ค.ศ. 1290-1350) กวีในสมัยราชวงศ์หยวน

*** ต้นแปะก๊วย

ในอากาศมีกลิ่นยาที่คุ้นเคยลอยมาในทันใด นางถอนหายใจเบาๆ อย่างอดไม่ไหว

นับจากวันที่นางจำความได้ กลิ่นนี้ก็ไม่เคยขาดเลยแม้เพียงวันเดียว...

"ยาบำรุงถัวยนี้ ข้ายกไปให้คุณหนูของเจ้ายี่พอแล้ว"

น้ำเสียงเสนาะหูที่พูดอย่างเด็ดเดี่ยวหนักแน่น กังวานมีน้ำหนัก ทำให้เฮ้ออึ้งอึ้งๆ ที่เสรำสลดอยู่เดิมมีประกายตาสดใสขึ้นทันที

"แต่ว่าแม่นางนี่จะทำหกได้นะเจ้าคะ..."

"บัดไร มันเป็นเรื่องหลายร้อยปีก่อนแล้ว เจ้าจะจำแม่นขนาดนั้นไปเพื่ออะไร ไปเกิด!"

เพียงชั่วครู่หนีเขี้ยวซีที่ผูกผมด้วยผ้าสีเขียวมรกต สวมชุดกระโปรงขาว บั๊กลายสีเขียวก็ยกถาดด้วยมือข้างเดียว เดินตัวปลิวเข้ามา มองหน้าเพื่อนรักด้วยรอยยิ้ม

เฮ้ออึ้งอึ้งที่งงงามราวหยกเจียรระโนบักปิ่นไข่มุก สวมเสื้อสีแดง กระโปรงทรงกลม* ทั่วร่างเปล่งประกายงงาม แตกต่างกับนิสัยก้าวร้าว แฉียงกระด้างของนางอย่างสิ้นเชิง

หนีเขี้ยวซีวางถ้วยยาบำรุงที่ร้อนระอุนั้นบนโต๊ะข้างๆ ก่อนแล้วยื่นจมูก "แค่ดมกลิ่นก็รู้แล้วว่าขมเพียงไหน เห็นทีหากเมื่อยถึงเวียยังไม่มาสู้ออกียาของเจ้าคงดีไม่หมดแน่นอน"

เฮ้ออึ้งอึ้งยิ้มหน้าเสรำ ยกถ้วยยาขึ้นเป่าเบาๆ

หนีเขี้ยวซีกลับนั่งสวบลงบนเก้าอี้กั๊กตัวหนึ่ง มือหนึ่งเท้าแก้มเอาไว้

* กระโปรงทรงกลม (กระโปรงเยียหวา) ปรากฏในสมัยปลายราชวงศ์หมิง คือกระโปรงที่มีจีบรอบตัว ด้านหน้าและหลังอาจมีแถบผ้าปิดกลางลำตัว ส่วนใหญ่นิยมใช้สีอ่อน เหตุที่ชื่อกระโปรงทรงกลมเพราะแต่ละจีบมักเส้นสีสลับลายคล้ายแสงพระจันทร์ทรงกลม

มองสหายที่มีความแตกต่างกับนางอย่างสิ้นเชิง

พวกนางสองคนเกิดปีเดียวกัน แต่นางเป็นเด็กสมบูรณ์แข็งแรง ส่วนอีกฝ่ายกลับเป็นขวิดยาที่อ่อนแอมาแต่กำเนิด นางเพียงเห็นหนังสือก็ อ้าปากหา ขอบร่ำดาบจับกระบี่กับบิดาและเหล่าพี่ชาย ส่วนสหายรักกลับ ฉลาดหลักแหลม เชี่ยวชาญโคลงฉันทกาพย์กลอนทุกอย่าง รูปร่างงดงาม ลมในเมือง ในเมืองหนานเฉิงไม่มีใครไม่รู้ ไม่มีใครไม่ทราบ ดังนั้นหญิงสาว วัยออกเรือนสองคน ในเรื่องการแต่งงานก็ปรากฏหนึ่งแข็งหนึ่งอ่อนเช่นกัน

เฮ้ออึ้งอึ้งเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านเฮ้อ หลังจากที่ท่านเฮ้อ สูญเสียภรรยาไปก็ไม่ได้แต่งงานใหม่ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดต่อมาจึงตกเป็น ของเฮ้ออึ้งอึ้งทั้งสิ้น ดังนั้นแม่นางจะอ่อนแอจนไม่อาจต้านลมได้ แต่ด้วย เป็นคนมีรูปร่างงดงาม มีความสามารถ ซ้ำยังมีภูเขาทองคำเงินอยู่หลายกอง คนที่มาเป็นแม่สื่อเกือบจะเบียดประตูใหญ่สกุลเฮ้อพังเลยทีเดียว

แต่สามเดือนก่อนหลังจากข่าวเรื่องหนึ่งแพร่สะพัดไปทั่ว ประตูใหญ่ สกุลเฮ้อก็เปลี่ยนไปจนสามารถทางดาชายจับนกหน้าประตู* ได้เลย

ความว่าล้วนเพราะสกุลเมี่ยวจากทางเหนือเป็นต้นเหตุ

สกุลเมี่ยวที่อยู่ไกลไปทางเหนือรำรวยจนทัดเทียมแคว้นหนึ่งแคว้น บ้อมสกุลเมี่ยวผู้เป็นต้นเรื่องมีชื่อเสียงจากการทำการค้า ขอเพียงสามารถ ทำเงินได้ การค้าทุกอย่างล้วนตอบรับ จึงมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไปสองชั่ว และเนื่องด้วยสกุลเมี่ยวมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับทางการ เรื่องบางอย่าง ที่ทางการไม่อาจทำได้ก็เป็นหน้าที่ของสกุลเมี่ยวรับผิดชอบจัดการ

นายน้อยบ้อมสกุลเมี่ยวติดตามบิดาเดินทางไปเหนือจรดใต้ ด้วย

* ทางดาชายจับนกหน้าประตู เป็นการเปรียบเปรยว่าเจียบเหงา แยกเหื่อน้อยมาก

เหตุนี้จึงพบเห็นสิ่งต่างๆ มากมาย มีโลกทัศน์กว้างไกลจึงมีชื่อเสียงในวงการค้าอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องด้วยกำเนิดในตระกูลมั่งคั่งจึงมีความขบขันอารมณ์ร่อนอยู่ไม่น้อย การล่องใต้ในครั้งหนึ่งได้พบกับเธออึ้งอึ้งโดยบังเอิญ การพบหน้าครั้งนี้ทำให้ลืมตัว ถึงวิสาสะประกาศออกไปว่าเธออึ้งอึ้งเป็นภรรยาที่เขาหมายปองเอาไว้ ตอนที่นางอายุครบสิบหกปีจะมารับนางไปแต่งงานถึงที่บ้าน ยังพูดขู่ว่าอีกว่าหากสกุลเธอซึ่งเป็นบ้านภรรยาไม่ดูแลนางให้ดีหรือคนอื่นกล้ามาป้กใจในตัวนาง อย่าโทษที่เขาจะฆ่าล้างตระกูล ลงมือไร้ความปราณี...

ขบขันจริง ๆ! หนีเสียซีคิดพลางมองไปยังสหายรักที่กำลังตีมาอย่างว่างาย "เจ้ากลัวหรือไม่"

คำถามนี้ถามอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่สามเดือนที่ผ่านมา สิ่งที่หนีเสียซีถามล้วนเป็นเรื่องของเมียถึงเวย เป็นสหายรักกันก็ย่อมรู้จักกันเป็นธรรมดา

"ไม่กลัว" ดวงตาของเธออึ้งอึ้งผู้เลอโฉมฉายแววจลัดกลิ้งลอกจากที่ยากจะสังเกตเห็นได้

เรื่องนี้ไม่มีเบื้องหลัง แต่มีเพียงนางผู้เดียวที่รู้ ไม่ได้เปิดเผยความลับนี้แก่สหายรัก ด้วยเพราะหนีเสียซีโผงผางเกินไป มักจะเก็บความลับไว้ไม่อยู่

เธออึ้งอึ้งมองสหายรักด้วยรอยยิ้มบาง ๆ "ที่จริงแล้วนายน้อยเมียวกับข้าเพียงได้พบหน้ากันแค่ครั้งเดียว เขารู้เพียงเปลือกนอก แต่ไม่รู้ว้าข้าก็เหมือนคนที่ตายไปแล้วครึ่งตัว ทำได้เพียงตั้งไว้ดูเล่น แต่ต้องไม่ได้"

ได้ยินดังนั้นหนีเสียซีก็ขมวดคิ้ว "เหตุใดจึงว่าตัวเองเช่นนี้ สิบกว่าปีมานี้เจ้าตีมาที่เคียวจากโสมคนเขาหิมะบำรุงร่างกายทุกวัน ต้องไม่ใช่ว่าอย่างที่ท่านยายหมอคณันน์พูดแน่นอน เจ้าต้องมีความมั่นใจหน่อย"

จันหรือ สำหรับความคิดในทางบวกของสหายรัก เฮ้ออิงอิงกลับ
ไม่คิดเช่นนั้น

นางร่างกายอ่อนแอมาแต่กำเนิด แม้ว่าจะเกิดในตระกูลมั่งมี ต่อมัวด้วย
ล้ำค่ามากมายนับไม่ถ้วน แต่ท่านหมอยวนเมี่ยวที่มีสมญาว่า 'โพธิสัตว์หญิง'
ได้พูดไว้แล้ว ร่างกายของนางรับสภาพระหว่างตั้งครรภ์ไม่ไหว หากร่างกาย
ขาดการบำรุงที่ดี เกรงว่าการเข้าหอกับบุรุษก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต

"ที่นางพูดจะจริงหรือเท็จข้าไม่ใคร่สนใจ ขอเพียงมีเวลาอยู่ข้างกาย
และตอบแทนพระคุณท่านพ่อมากหน่อยก็พอ" นางรู้ดีว่าบิดารักนางเพียงใด

"เจ้าพูดล้อเล่นใช่หรือไม่" หนีเซี่ยซีเบิกตาโตจ้องมองสหายรัก "แม้ว่า
ท่านพ่อเจ้าจะรักเจ้ามาก แต่ตอนนี้การใช้ชีวิตของท่านไม่ต่างกับท่านพ่อ
ของข้าเลย ล้วนแต่อยู่อย่างหวาดผวา! ข้ากับเจ้าเป็นเหมือนเผือกร้อนลวกมือ
ที่พวกเขาอยากจะรีบขว้างทิ้งออกไป อยู่ในบ้านเพิ่มหนึ่งวัน ฝนขาวของพวกเขาก็
เพิ่มขึ้นหนึ่งเส้น!"

เฮ้อ จุดนี้นางเองก็คาดไม่ถึงมาก่อน! เฮ้ออิงอิงพูดไม่ออกจริงๆ

สิ่งที่ท่านหมอยวนเมี่ยวพูดทำให้บิดาของนางหวาดหวั่นเป็นอย่างยิ่ง
เกรงว่าหากไม่ดูแลนางให้ดี นางคงจะได้ไปพบพญายมเสียก่อน คราวนี้
เมี่ยวถึงเว่ยที่มีนิสัยก้าวร้าวอารมณ์ร้อนคงไม่ปรานีเป็นแน่ ดังนั้นในระหว่าง
นี้จึงคิดอาศัยตอนที่นางยังมีสุขภาพร่างกายดี สามารถเดินทางไกลได้
ส่งนางไปทางเหนือเพื่อจัดพิธีแต่งงานให้เสร็จสิ้นเสียก่อน...

"แต่เจ้าวางใจเถิด หากเจ้าจะไปทางเหนือจริงๆ ข้าจะคุ้มกันส่ง
เจ้าไปแน่นอน"

เฮ้ออิงอิงเห็นสหายรักตอบอย่างแรงเหมือนบุรุษกล้าทำกันก็อดไม่ได้

ที่จะยิ้มบาง ๆ ออกมา

หนีเขี่ยซีมินิสัยสมดังชื่อ* บนตัวนางมีความอบอุ่นนำเข้าไปใกล้ นางไม่มีเล่ห์กลอะไร ตรงไปตรงมา กล่าวหาญเหนือคน ซ้ำยังมีวิชายุทธ์ยอดเยี่ยม ขอบผดุงคุณธรรม แต่ด้วยเหตุนี้ก็มักจะก่อเรื่องอยู่บ่อย ๆ กอปรกับเชิญอาจารย์มาสอนหนังสือก็ล้วนรังตัวไว้ไม่อยู่ ถูกคนทั้งหลายคิดว่าเป็นคนดื้อรั้นไร้ความสามารถ ด้วยเหตุนี้เรื่องการแต่งงานจึงไร้ผู้ใดมาทาบถาม

"พอแล้ว อย่าพูดแต่เรื่องของข้าเลย เรื่องแต่งงานของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หนีเขี่ยซีประนมมืออ้อนวอน "เจ้าอย่าทำเหมือนท่านพ่อท่านแม่ของข้า ที่เอาแต่สนใจเรื่องการแต่งงานของข้าเลย ได้หรือไม่ เจ้าคงไม่รู้ ท่านแม่ของข้าเหมือนลูกธนูไฟเข้าแทรก! เพราะเกรงว่าข้าจะแต่งไม่ออก ถึงขั้นเชิญคนมาตัดเสื่อปักแบบบาง ๆ พลั้ว ๆ จะให้ข้าใส่ไปเดินตลาด ดูว่าจะหลอกล่อผู้ชายบ้านใดได้บ้างหรือไม่ ทั้งยังจะจัดการโยนลูกแพะใหม่เสียดูอีก!"

พอเห็นใบหน้าดงามของสหายรักยืนอยู่เป็นก้อน เธออึ้งอึ้งเกือบจะปล่อยหัวเราะออกมา "แต่ข้าได้ยินมาว่าที่ท่านแม่ของเจ้าทำเช่นนั้นก็เพราะถูกท่านพ่อของเจ้า ยังมีพี่ชายทั้งแปดของเจ้ายั่วโทษะไม่ใช่หรือ"

พูดถึงเรื่องนี้หนีเขี่ยซีปรากฏความกระดากใจที่เห็นได้ยาก ใบหน้าแดงเรื่อ "ก็เพราะอาจารย์ผู้ที่มาสอนข้าอบรมข้าไม่ได้ ยิ่งกล่าวกล่าวข้าเสีย ๆ หาย ๆ ต่อหน้าท่านพ่อและเหล่าพี่ชายของข้าว่าข้ามือเท้าเกะกะแก้งก้าง เป็นผู้โง่เขลาโดยกำเนิด พิเรนทร์เฉกเช่นชาย จากนั้นจึงถูกรุมซ้อม" พุดจบ นางก็กำหมัดเข้าด้วยกัน ยิ้มอย่างเบิกบานใจ

* ชื่อเขี่ยซีของหนีเขี่ยซีมีความหมายถึงลูกธนูและพระอาทิตย์

เฮ้ออิงอิงไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี แม้ว่าอาจารย์ดูมีเคราะห์จากปากของตนเอง สมควรที่จะถูกซ้อมหนักๆ สักตั้ง แต่หากตั้งใจนับดูแล้ว ในช่วงอายุสิบห้าปีของสหยากร อาจารย์ที่ถูกซ้อมจนแทบจะอักเลือดตาย หรือถูกกวาดออกจากบ้าน ตะโกนด่าทอหน้าประตูใหญ่สำนักยุทธมีจำนวนเกือบร้อยคนแล้ว

"ตอนนี้เจ้าสมปรารถนาแล้วสิ"

หนิเซียเซียมสดใส "ใช่สิ จะให้ข้านั่งนิ่งๆ ฟังอาจารย์สอน เหมือนจะเอาชีวิตข้าขัดๆ!" นางหมูนตัวหน้าสหยากรหนึ่งรอบ ทำท่าเหือดคอแล้ว ล้มลงนั่งบนเก้าอี้ ทำเอาเฮ้ออิงอิงหัวเราะขึ้นบาน

ในตอนนี้องฟ้าเริ่มมีฝนตกโปรยปรายลงมา

เห็นเพียงสาวใช้สองคนรีบวิ่งเข้ามา คนหนึ่งในมือเตรียมเตาไฟเล็กๆ อีกคนรีบนำผ้าคลุมออกจากตู้มาคลุมให้คุณหนู

แม้ว่าอากาศในฤดูใบไม้ผลิจะเปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน เต็มวันมีแดดออก เต็มวันอากาศเย็นเยือก แต่การถูกดูแลจนมากเกินไปเช่นนี้ก็ทำให้รู้สึกลำบากใจมาก

เฮ้ออิงอิงมีสีหน้าจำใจ มองดูสหยากรที่สองแถมแดงเรื่อด้วยสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์แล้วยิ้มเศร้าๆ

ทันใดนั้นเองบุตรชายคนที่ห้าแห่งสกุลหนิเปลี่ยนร่างท่อนบนวิ่งหอบเข้ามา เห็นเขามีเหงื่อท่วมตัวก็รู้ว่าเขาวิ่งมาจากสำนักยุทธ "เร็วเข้า ท่านแม่โกรธเป็นไฟเพราะเจ้าหายตัวไปอีกแล้ว!"

"แยะแล้ว! แยะแล้ว! ข้าถูกท่านแม่ลงโทษกักบริเวณไว้สิบวันนี่นา!" หนิเซียเซียหน้าเปลี่ยนไป รีบติดตัวขึ้นจากเก้าอี้ทันที หนิเซียเซียไม่กลัวฟ้า

ไม่กลัวดิน กลัวแต่เพียงมารดาผู้ให้กำเนิดนาง! "ข้าไปแล้ว! ไปแล้ว!"

นางรีบโบกมือให้สหายรักแล้วกระโจนไปหาพี่ห้า ไม่คิดว่าพี่ห้ากลับ
ยังยิ้มเช่ๆ ให้กับเธออึ้งอึ้ง ถึงขั้นเผยให้เห็นฟันขาว

"พี่ ท่านแม่! ท่านแม่!" นางรีบตะโกนเรียกสติของพี่ห้า

"อ้อ! เร็วเข้า! เร็วเข้า!" พี่ห้าโบหน้าแดง รีบดึงมือน้องสาววิ่งออกไป
ทันที

เธออึ้งอึ้งยิ้มบางๆ นางรู้สึกอิจฉาสหายรักจริงๆ มีพี่ชายที่รักนาง
มากมายถึงเพียงนั้น

"คุณหนู พี่น้องสกุลหนีน่ารักทั้งหมดเลยนะเจ้าคะ!" สาวใช้ทั้งสอง
คนหัวร่ออหายนั่งตั่งนานแล้ว

"ใช่แล้ว" นางยิ้ม คนที่มีสหายน้อยเช่นนาง เริ่มตั้งตารอคอยการพบกัน
ครั้งต่อไปแล้ว

ท่ามกลางสายฝนโปรยปราย พี่น้องสกุลหนีวิ่งผ่านทางในตลาดอย่าง
รวดเร็ว คนที่เดินผ่านไปมาหรือร้านค้า รวมทั้งพ่อค้าแม่ค้าแผงลอยในตลาด
เห็นแล้วต่างก็ส่ายหน้าหัวเราะ บุตรีดาสกุลหนิตั้งแต่เด็กจนโตก็รีบร้อน
เดินผ่านตลาดเช่นนี้เสมอ เวลาสิบกว่าปีเหมือนวันเดียวจริงๆ!

สองพี่น้องรีบทยานกลับสำนักยุทธ์ พอได้ยินเสียงร่ำมวยออกมาจาก
ในบ้าน ทั้งสองต่างรู้ใจพากันอ้อมไปกระโดดข้ามกำแพงด้านหลัง...

"โธ้ย!"

ขาเพิ่งจะยี่มนั้น ใบหูของทั้งสองคนก็ถูกลอบทำร้ายในทันที เจ็บหงอที่
แม้จะมีอายุมากแต่ยังคงดงามบิดหูคนทั้งสองไว้ข้างละคน ไม่สนใจเสียงร้อง

เจ็บปวดของบุตรชายหญิง คิวเรียงงามของนางเล็กขึ้น "ว่าถูกจูงเข้าเมืองหลวง ก็ยังเป็นว่า!* ยายเด็กดีอ้อ! เจ้าเด็กด้าน!"

"ท่านแม่ ท่านด้าน้อง เหตุใดจึงดึงข้าเข้าไปด้วย" ใบหน้าสง่างามของ พี่ห้าสกุลหนีแดงจนเป็นสีดับหมอยู่แล้ว

"ตั้งแต่เด็กจนโต นางก็ได้พี่ห้าอย่างเจ้าคอยออกหน้า เดียวก็ให้ท้าย เดียวก็ปกป้องตลอด ความกล้าของยายเด็กนี้กว่าครึ่งเป็นเพราะเจ้าทำให้ เสียหนี้เสีย!" เจิ้งหงอู้พูดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟันซ้ายังลงมือหนักมากขึ้น ทำให้ หนีเขี่ยชีสองพี่น้องเจ็บจนน้ำตาไหล

ในที่สุดเจิ้งหงอู้ที่ปลดปล่อยโทษระหมดแล้วก็ปล่อยมือจากบุตรธิดาที่ น้ำตาอาบหน้า สะบัดปลายแขนเสื้อสั่งให้บุตรชายไปฝึกมวยที่ลานหน้าบ้าน อีกมือหนึ่งดึงตัวบุตรสาวเข้าไปในห้อง

หนีเขี่ยชียังไม่เข้าใจสถานการณ์ เห็นเพียงท่านแม่บิดผ้าขนหนูผืนหนึ่ง เช็ดถูหน้าของนางไปมาเหมือนกำลังเช็ดโต๊ะอยู่ "อ่า...ท่านแม่...โหด...ร้าย... เจ็บนะ!"

"ข้าโหดร้ายไม่ใช่เพราะเจ้าหรือ!"

พูดก็พูดไป เจิ้งหงอู้เริ่มวาดคิวเขียนตา เต็มขาดให้บุตรสาวที่รักอีกครั้ง แล้วให้นางเปลี่ยนชุดกระโปรงปักผ้าทอบาง ๆ ที่หุ่หวางดงามด้วยกิริยา รวดเร็วเพียงอัศจรรย์

เสร็จแล้ว! นางมองสำรวจบุตรสาวตั้งแต่หัวจรดเท้า ยิ้มด้วยความพอใจ "ฟังนะ อีกเดี๋ยวเจ้าออกไปเดินตลาด ตอนเดินต้องคิดถึงความอ่อนโยนเป็น กุสสตรีอ่อนแอไม่ต้านลมของอั้งอั้งให้มาก ข้ารับรองว่าเจ้าแต่งกายเช่นนี้

* ว่าถูกจูงเข้าเมืองหลวงก็ยังเป็นว่า คือการเปรียบเปรยถึงนิสัยคนที่ยากจะเปลี่ยนได้

จะต้องทำให้ดอกไม้เหลือง* เช่นเจ้าดอกนี่หาผู้ครอบครองได้แน่นอน"

อะไรนะ หนีเขี่ยซีเงยหน้ากลอกตา "เหตุใดเป็นเรื่องนี้อีกแล้ว ท่านแม่ ไม่ถอดใจบ้างหรือ อี๊ย!"

เจ้หงอติ้งกำปั้นที่เคาะหัวบุตรสาวกลับ "ข้าเดิมพันกับบ้ำาเหอที่อยู่ ทางตะวันออกของเมืองไว้ ปีนี้หากแต่งเจ้าออกไปไม่ได้ แม่เจ้าต้องคุกเข่า สามโขกศีรษะแก้ตลอดทางไปบ้านนางและเป็นสาวใช้ที่นั่นหนึ่งปี!"

หนีเขี่ยซีหยุดกิริยาขมวดคิ้วลูบหน้าผาก "ท่านแม่ เหตุใดท่านจึงเอา ตัวเองไปรับความพ่ายแพ้เล่า อี๊ย!"

กำปั้นที่สองทุบหัวอีกครั้ง

คนสกุลหนีชอบใช้กำปั้นพูดจา และนี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งในหลาย ๆ สาเหตุที่ทำให้ไม่มีใครมาทาบตามหนีเขี่ยซี

เจ้หงอติ้งเขยคางบุตรสาวขึ้นด้วยใบหน้าขึงขัง ดวงตาประสานกัน "ยาย เด็กดีอู๋ สู้เพื่อแม่หน่อย พุดจริง ๆ แล้วเจ้าสวยเช่นเดียวกับอึ้งอึ้ง เพียงแต่ เป็นความสวยที่แตกต่างกัน"

หนีเขี่ยซีพยักหน้าเหมือนสับกระเทียม ภายในใจกลับไม่รู้สึกรุ่นนั้น สักนิด ช่างเป็นผู้เฒ่าหวังขายแดง ขายเองขมตัวเองซัด ๆ เสออึ้งอึ้งมีรูปโฉม ที่ดวงจันทร์ต้องหลบดอกไม้ต้องอาย กิริยาอ่อนน้อม ทำให้คนหลงไหล ทุกท่วงท่า นางจะเทียบได้อย่างไร

แต่ไม่ว่าภายในใจของหนีเขี่ยซีจะคิดอย่างไร นางยังคงจำต้องทำตาม ความประสงค์ของมารดา นำเงินติดตัวไปจำนวนหนึ่ง สวมชุดปักเบ้าพลั่ว สีขาวราวกับนางฟ้าก็ไม่ปาน เดินกลับไปยังตลาดที่คึกคักอีกครั้ง

* ดอกไม้เหลือง หมายถึงดอกเบญจมาศ หรือใช้เปรียบเปรยถึงหนุ่มสาวที่ยังบริสุทธิ์ ไร้เรื่องรักใคร่ชู้สาว

ในตอนนี้องฟ้าสดใสแล้ว เริ่มแรกนางเพียงทำตามคำสั่งของมารดา ค่อยๆ เดินไปที่ละก้าว ไม่ลอกแลก ไม่กระโดดกระเดก ซึ่งก็สามารถดึงดูดสายตาคนมากมายได้จริงๆ

"นั่นลูกสาวสกุลหนีมิใช่หรือ เปลี่ยนนิสัยแล้วหรือ"

"จริงด้วยสิ! ดูลิ อย่างนี้ที่ว่าพระพุทธรูปต้องอาศัยทอง คนต้องอาศัยเสื้อผ้า* ดูนางดวงตาสุกใสฟันขาวสะอาด งดงามเย้ายวนใจคน ดูไปแล้วไม่แพ้ให้แก่เฮ้ออั้งอั้งสาวงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองหนานเฉิงของเราเลย!"

คนบนท้องถนนพูดคุยกันไปต่าง ๆ นานา มองหนีเขี่ยซีไม่วางตา ชมไม่ขาดปาก

สิ่งนี้ทำให้นางอดไม่ได้ที่จะก้มหน้าลงแอบยิ้ม ทีๆ...ที่แท้ท่านแม่ก็พูดถูก ข้าเป็นสาวงามคนหนึ่ง!

"ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยที! โจรปล้นสาวท!"

ทันใดนั้นเองในตรอกพลันมีเสียงกรีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่งดังออกมา หนีเขี่ยซีสีหน้าเปลี่ยนไปทันใด พูดด้วยความโกรธ "กลางวันแสกๆ เจ้าโจรบ้ากามคนไหนกัน" นางไม่ทันคิดอะไรก็ทะยานตัวไปตามเสียง เห็นเงาดำเงาหนึ่งเห็นลอยผ่านบนหลังคาบ้านไป นางขยับตัวตามไปทันที กลับได้ยินเสียงเสื่อขาดดังแควกจึงรีบหันไปมอง เห็นเพียงเศษซากกระโปรงชิ้นหนึ่งปลิวสะบัดอยู่บนมุมหลังคา

แะแล้ว! นางสบถออกมา เสื่อขาด ข้าต้องถูกท่านแม่ตีตายแน่!

หนีเขี่ยซีรีบปิดโทษนี้ไปที่ตัวเจ้าโจรบ้ากามทันที นางตะโกนด้วยความโมโหไม่หยุด "เจ้าโจรบ้ากามสมควรตาย หยุดเดี๋ยวนี้ล่ะ!"

* พระพุทธรูปต้องอาศัยทอง คนต้องอาศัยเสื้อผ้า มีความหมายเช่นเดียวกับไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่งในภาษาไทย

นางเห็นตัวตามไป คนกลุ่มหนึ่งบนท้องถนนก็วิ่งตามไป เจาดำหนึ่ง
 ขาวหนึ่งลอยผ่านหลังคาในมุ่มอับ เพียงชั่วครู่คนทั้งหลายที่วิ่งตามก็คลาด
 สายตาไป

การไล่ตามครั้งนี้ยาวไปจนถึงขานเมือง หนีเสียซีรื่องดำด้วยความโกรธ
 "มือดีเท่าดีจะทำอะไรก็ไม่ทำ กลับมาเป็นโจรบ้ากาม ข้าจะทำให้เจ้าไม่ตาย
 ก็พิการ!"

คนชุดดำเห็นว่ามาถึงขานเมืองที่ไร้ผู้คน คนที่ไล่ตามมาเป็นเพียง
 หญิงสาวรูปร่างนางหนึ่งจึงเกิดความกระสันขึ้นมา "แม่นางน้อย เจ้ามี
 ความสามารถเพียงใดจะทำให้ข้าไม่ตายก็พิการ สู้ให้ข้าสอนเจ้าว่าความสำราญ
 เป็นอย่างไรจะดีกว่า!"

"เอาสิ ข้าจะใช้กำปั้นทักทายจุมูกเจ้าก่อนว่าสำราญหรือไม่!"

หนีเสียซีพูดจุกจบ กำปั้นก็ชกออกไปทันที คนเลวที่ไม่ทันระวังตัว
 เลือดกำเดาไหลทันใด โกรธจนเอ่ยปากดำ "สมควรตาย ข้าจะต้องทำให้
 เจ้านอนร้องครางได้ตัวข้าให้ได้!"

เผชิญหน้ากับคำพูดหยาบข้าของเขา หนีเสียซีป้อนกำปั้นให้เขาอีก
 หลายหมัด แดมด้วยหน้าแข้งอีกหลายดอก เพียงชั่วครู่ก็ซัดจนเจ้าโจรบ้ากาม
 ลงไปนอนกองกับพื้น มวยสกุลหนีของนางไม่ได้ฝึกแต่เพียงในนามเท่านั้น!

เจ้าโจรบ้ากามเห็นท่าไม่ดีจึงกัดฟันทนเจ็บใช้วิธีหลบหนี วิ่งเข้าป่าลึกไป
 หนีเสียซีมีหรือจะยอมปล่อยไป โดยเฉพาะชุดใหม่ที่ชาวจนเป็น
 ประกายบนตัวนางผ่านวีรกรรมในครั้งนี้แล้วมีรอยขาดหลายแห่งและ
 เปื้อนไปหลายจุด หากนางไม่จับเขากลับไปเป็นหลักฐานคงต้องแยแ่แน่ๆ

ไล่ตามอยู่พักใหญ่ คนทั้งสองเข้าไปในป่าที่หนาครึ้มเงียบสงัด

"เจ้ายังหนีอีก..."

นางยังไม่ทันพูดจบ เขาก็ไม่รู้ไปเตะโดนของอะไรเข้าจนทำให้นางล้มคะมำ กลิ้งไปสองตลบ กระโปรงเบื่อนโคลนกองหนึ่งเข้า "แยแล้ว! แยแล้ว! ข้าไม่ถูกท่านแม่ตั้งหูกี้คงแปลก ทำเสื้อตัวใหม่เป็นสภาพนี้ มันของบ้าอะไรกัน..."

นางหันหน้าไป ดวงตาเบิกโตมองชายหนุ่มผู้หนึ่งที่นอนคว่ำอยู่บนพื้นหญ้า เห็นเพียงที่ขาขวาของเขาเต็มไปด้วยเลือด แม้แต่บนพื้นหญาก็มีปื้นเลือดแดงสดปื้นใหญ่ คงจะนอนอยู่ตรงนี้มาพักหนึ่งแล้ว

"นี่! นี่!"

หนีเสียซีทีี่มีความกล้าหาญมาแต่กำเนิดไม่ทันคิดอะไรก็ใช้มือทำคลานเข้าไป กิริยานี้ทำให้แขนเสื้อสะอาดของนางเปื้อนเลือด แต่นางไม่มีเวลากังวลมาก ยื่นมือไปตรวจลมหายใจอีกฝ่ายทันที

แม้ว่าจะค่อนข้างอ่อนแรงแต่ก็ยังมีชีวิตอยู่! ดวงตานางเป็นประกายในทันที รีบตรวจดูสภาพคนผู้นั้นอย่างละเอียด

โชคยังดี บนร่างคนผู้นั้นนอกจากแผลตาบแผลเดียวบนขาแล้ว ส่วนอื่นๆไม่เป็นอะไร เพียงแค่ตาบเดียวนั้นหนักมาก ลึกจนเกือบเห็นกระดูก ดังนั้นคงเพราะเขาเสียเลือดมากจึงหมดสติไปกระมัง

นางดึงผ้าผูกผมแพรตัวนสีเขี้ยวออกจากศีรษะ รัดบาดแผลให้แก่ชายหนุ่ม รัดเสร็จแล้วนางจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปาดเหงื่อบนหน้าผากจากนั้นจึงกลับหลังย่อตัวลง ลองพยายามแบกตัวเขาขึ้นมา แต่นางซึ่งมีกำลังวังชามหาศาลมาแต่กำเนิดกลับแบกชายหนุ่มที่หมดสติไม่ไหว!

ผิดพลาดอะไรหรือไม่

นางกัณฑ์ ทั้งลากทั้งดิ่ง ในที่สุดก็สามารถดึงชายหนุ่มร่างกำยำขึ้นหลัง เล็กๆ ของตนเองได้ แต่ว่าด้วยความสูงที่ต่างกันอย่างมาก ขาทิ้งคู่ของเขา จึงลากไปกับพื้น

โชคดีที่สุวรรณครุ์ว่านางมีใจช่วยคน เพิ่งจะแบกตัวเขาออกจากป่า พร้อมเห็้อเต็มหลังก็บังเอิญพบกับท่านหมอเหยียนกับบ่าวรับใช้กำลังจะ เข้าไปเก็บยาในป่า

"ท่านหมอผู้เฒ่าเร็วเข้า...ช่วยที...รีบมาช่วยที!" นางหายใจเกือบจะ ไม่ทันอยู่แล้ว

เจ้าหนุ่มคนนั้นวสันตดิจริง ได้พบนางและยังได้พบกับท่านหมอที่วิชา แพทย์ดีที่สุดในหนานเจิงอีก ไม่มีทางตายแน่นอน!

ท่านหมอเหยียนที่มีผมขาวทั้งหัวรีบเดินเข้ามา "ยายหนูสกุลหนี เหตุใดเจ้าตัวชอบก่อเรื่องเปลี่ยนมาฆ่าคนซะแล้วเล่า"

"ข้าช่วยคนต่างหาก เร็วเข้าเถิด..."

หลงชั่วหลุนค่อยๆ พ้นขึ้นหลังจากหมดสติไปนาน

สิ่งแรกที่เขารู้สึกก็คือความเจ็บปวดที่ส่งผ่านมาจากต้นขา เขาสะกด ความเจ็บปวดแล้วล้มตาคืน แต่สายตากลับพราวมัว เขาขมวดคิ้วแล้วพยายาม กะพริบตารวบรวมสมาธิ จึงมองเห็นคนตัวเล็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่หน้าเตียง

"ท่านฟื้นแล้ว!"

ใบหน้าไร้เดียงสาของหนีเซียซีแดงเพราะความตื่นเต้น นางเคยชินในการ เล่นกับพี่ชายทั้งแปดคนตั้งแต่เด็ก ไม่เข้าใจว่าอะไรคือชายหญิงไม่ควรใกล้ชิด กัน โนมตัวเขาใกล้ใบหน้าของเขา "เหตุใดท่านจึงถูกดาบฟันเอาได้"

จากการเข้าใจของนาง หลงชั่วหลุนจึงได้พินิจใบหน้าหญิงสาวอายุราวสิบสี่สิบห้าคนนี้อย่างละเอียด นางมีคิ้วโค้งมน ดวงตากลมเป็นประกาย แฝงด้วยรอยยิ้ม ริมฝีปากแดงราวกลีบกุหลาบ ถือได้ว่าเป็นสาวงามล้ำเลิศคนหนึ่ง

"นี่ ท่านพินแล้วใช่ไหม ท่านเป็นคนต่างถิ่น ชื่ออะไรหรือ จะให้ข้าส่งจดหมายถึงคนในครอบครัวหรือไม่ ไม่เช่นนั้นคนในครอบครัวท่านคงจะเป็นกังวลนะ?"

คนในครอบครัว? สติของหลงชั่วหลุนค่อยแจ่มชัดขึ้นบ้าง คิดจะลุกขึ้นนั่ง ไม่คาดคิดว่าสาวงามข้างกายกลับไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิง โนมตัวเข้ามาพุงเขาขึ้นนั่งเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ทำให้เขาเองไม่รู้จะทำเช่นไร

"ข้าชื่อหนีเซี่ยซี แล้วท่านเล่า?"

หลงชั่วหลุนมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม รู้สึกเพียงว่ากายนางมีความอบอุ่นเหมือนแสงอาทิตย์กระจายออกมา ความสนิทสนมที่เกินพอดีทำให้เขาไม่อาจรับมือได้ทันจึงจำต้องยิ้มให้ "หลงชั่วหลุน"

ชื่อฟังดูดีจริง หน้าซำ... นางกะพริบตา ช่วงกำลังเร่งร้อนก่อนหน้านี้ นางไม่ได้สังเกตใบหน้าของเขาให้ละเอียดที ในตอนนี้จึงเพิ่งพบว่าเขาหน้าตางามสง่าเหลือเกิน!

คิ้วมังกรดวงตาหงส์ ดงงามราวหยกล้ำค่า โดยเฉพาะดวงตาที่มีมนตร์ดึงดูดใจคู่นั้นเผยให้เห็นความอ่อนโยนที่ทำให้คนหลงไหล... หนีเซี่ยซีมองด้วยความตะลึง บ้านของนางมีชายหนุ่มมากมาย แต่ไม่เคยเห็นใครมีแววตาที่ทำให้จมดิ่งลงไปได้เช่นนี้มาก่อนเลย...

"ฟื้นแล้วก็ออกไป โรงยาของข้าไม่เคยให้คนป่วยที่บาดเจ็บเพราะคมดาบคมกระบี่มาพักฟื้น"

ท่านหมอเหยียนเดินเข้ามาในห้อง ลูบเคราเบิกตาโตออกคำสั่งไล่แขก
"จริงด้วย ท่านหมอเหยียนบอกว่าคนที่ชอบเล่นกระบี่กระบองล้วนไม่ใช่คนดี ดีไม่ดีอาจมีศัตรูตามมาก็ได้" หนีเขี่ยซีกลอกดวงตาเป็นประกาย
คุณั้นของนาง "ตั้งนั้นบ้านข้าเป็นสำนักยุทธ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ข้าว่าท่านก็ผิน
ทวนหน้าไปรักษาตัวที่บ้านข้าเถิด เพราะบนตัวท่านไม่มีเงินแม้แต่ร้อย
เข้าใจหรือไม่"

เขาขมวดคิ้ว "บนตัวข้าที่จริงมี..."

หลงชั่วหลุนยื่นมือไปแตะที่สายรัดเอวของเขา เป็นจริงดังคาด
ป้ายหยกที่ไม่เคยห่างกายและถุงเงินใบหนึ่งของเขาหายไปแล้ว!

มือสังหารลอบทำร้ายเขาเพียงเพราะต้องการทรัพย์สิน? ตอนที่เขาล้มลงกับพื้นจึงไม่ได้สังหารเขา?

"ข้าว่าท่านคงเจอโจรชิงทรัพย์เข้าแล้ว แต่คนไม่ตายนับว่าโชคดี
เงินทองเป็นของนอกกายเท่านั้น ท่านถือว่าดวงแข็ง ได้เจอกับข้าที่วิ่งตาม
โจรбакามเข้าไปในป่า" เห็นเขาขมวดคิ้ว หนีเขี่ยซีจิ้งจอกไม่ได้ที่จะพูดเสริม
คิ้วหนาของเขากลับขมวดแน่นยิ่งขึ้น "แม่นางพบข้าในป่าเช่นนั้นหรือ"
นางพยักหน้า "ใช่แล้ว มีอะไรหรือ"

ไม่ถูก เขาถูกลอบทำร้ายบาดเจ็บกลางทาง ใครกันที่อุตส่าห์เสียเวลา
ย้ายตัวเขาเข้าไปในป่า

"ตอนที่แม่นางช่วยข้า ข้างกายข้ามีคนอื่นหรือไม่"

"แน่นอนว่าไม่มี ไม่เช่นนั้นข้าคงไม่ต้องแบกท่านจนแทบหายใจไม่ทัน"

"เจ้าแบกข้า?"

หลงชั่วหลุนโบหน้าตื่นตระหนก ตั้งแต่เด็กจนโต ผู้หญิงข้างกายเขาล้วนเป็นประเภทไม่มีแรงแม้จะจับไก่อ่ฐานะสูงศักดิ์ แม้แต่สาวใช้ก็ยังดูดีมีมารยาท ส่วนนางดูไปแล้วนอกจากจะเป็นคนโง่เง่า ดูไม่ออกเลยว่าจะมีแรงมากมายเพียงนี้

"นางหนูคนนี้จะกำลังมหาศาลตั้งแต่กำเนิด ความสามารถทำให้อาจารย์โกรธจนจากไปมากกว่า เจ้าไม่ต้องสงสัยหรอก" ท่านหมอเหยียนมองออกว่าเขาประหลาดใจ จึงเอ่ยปากพูดมากกว่าปกติเพื่อไขข้อข้องใจให้เขา

สิ่งที่ทำให้หลงชั่วหลุนยิ่งประหลาดใจก็คือ ได้ยินคำพูดที่ส่อเสียดอย่างชัดเจนเช่นนี้ หนีเสียซึกกลับไม่รู้สึกริโกรธเลยแม้แต่น้อย แต่กลับหัวเราะคิกคักบอกแล้วพูดว่า "นี่คือสิ่งที่เรียกว่าพรสวรรค์ ข้าก็เลยได้ใช้ประโยชน์อย่างไรเล่า ท่านหมอไม่ลงรอยกับข้า นั่นเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่อย่างน้อยข้าก็สามารถช่วยชีวิตคนได้นะ!"

ข้างเป็นหญิงสาวที่พิเศษจริง ๆ คิดในทางบวกได้ถึงเพียงนี้...

อย่างไรเสียตอนนี้เขาาก็บาดเจ็บ ไปที่ไหนไม่ได้ กอปรกับศัตรูอยู่ที่ลับเขาอยู่ที่แจ้ง ยังมีคำถามมากมายที่รอการไขคำตอบ สู้อยู่ในเมืองนี้ต่อแล้วค่อยหาโอกาสติดต่อกับคนของเขาจะดีกว่า

หลังจากใคร่ครวญแล้วหลงชั่วหลุนก็มองนางด้วยความจริงจัง "ขอบคุณแม่นางที่ช่วยชีวิต แต่ว่าหลงชั่วหลุนขอร้องแม่นางให้ข้ายืมเงินสักหน้อย จัดเตรียมโรงเตี๊ยมที่พักเพื่อไม่ให้เกิดความเดือดร้อน เงินที่ยืมไปวันหน้าข้าจะคืนให้แน่นอน"

"ท่านพูดอะไร ท่านกำลังพูดเป็นนัยว่าข้าเป็นพวกเดียวกับท่านหมอ

เหยียนที่เป็นพวกรักตัวกลัวตายเช่นนั้นหรือ"

คำพูดนี้ทำให้หนีเซี่ยซีที่มีใจจอมยุทธ์อยู่เดิมยิ่งดูหัวทงมากขึ้นไป
แต่ท่านหมอเหยียนที่ถูกตำโดยไร้ความผิดโกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

แต่ความโกรธนางปะทุขึ้น จะเปิดโอกาสให้ใครพูดแทรกได้อย่างไร
เห็นเพียงนางตบอกรด้วยความโมโห "ข้าเป็นใคร ข้าเป็นจอมยุทธ์หญิงที่
ผ่านไปเห็นความไม่ยุติธรรมก็ยื่นดาบเข้าช่วย! การได้พบกันถือเป็นวาสนา
ออกนอกบ้านก็ต้องพึ่งพาสหาย เอ่อ..."

"บอกให้เรียนหนังสือก็ไม่เรียน คราวนี้คิดคำพูดไม่ออกละสิ!"
ท่านหมอเหยียนถลึงตามองนางแวบหนึ่งอย่างอดไม่ได้ แล้วหันไปทาง
หลงชั่วหลุน

"ข้าว่านะคุณชายหลง ทางที่ดีท่านไปพักที่บ้านตัวก่อเรื่องเจ้าปัญหา
คนนี่เถิด ไม่เช่นนั้นนางก็ต้องไปเยี่ยมเยือนท่านถึงโรงเตี๊ยมที่พักของท่าน
ทุกวันอยู่ดี บางทีอาจจะไปเผ่ายามให้ทุกคืน หากว่าทำให้ชื่อเสียงของนาง
เสีย ท่านไม่แต่งงานกับนางก็คงไม่ได้ ในระยะนี้ท่านคงต้องยอมเสียเปรียบ
หน่อยแล้ว!"

ได้ยินคำพูดนี้หลงชั่วหลุนอดไม่ได้อยากจะหัวเราะออกมา และท่าทาง
ของเขาก็เผยให้เห็นอาการนี้ได้อย่างชัดเจน

เห็นเพียงใบหน้าหนีเซี่ยซีแดงก่ำ จ้องเขม็งไปที่ท่านหมอเฒ่าด้วย
ดวงตาลุกเป็นไฟ "ตาแก่บ้า เปลี่ยนเป็นคนลิ้นยาวเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน!
ข้าเพียงแค่ว่าจะช่วยคนจนถึงที่สุด ถ้าหากเขาไปพักในโรงเตี๊ยมแล้วถูก
คนที่ทำร้ายตามมาฟันอีกหลายดาบ ก็เสียที่ที่พวกเราช่วยชีวิตเขา
ไว้ไม่ใช่หรือ"

"ทางที่ดีขอให้เป็นเช่นนี้ แต่หากเจ้าเกาะติดเขาไปชั่วชีวิต เป็นการช่วยเขาหรือทำร้ายเขา มีเพียงฟ้าเท่านั้นที่รู้!"

"ฮึ้ย! หากข้าเกาะติดเขาไปชั่วชีวิต ขาดหน้าขอให้ข้าเกิดเป็นหญิงอีก!" หินเซี่ยชียกมือขึ้นสูงด้วยความโกรธ นี่นับเป็นการสาบานที่รุนแรงมาก คนในเมืองหนานเจิงต่างรู้ดีว่านางไม่ชอบเป็นสตรี

หนึ่งแก่หนึ่งเด็กมาปะทะคารมกันต่อหน้าหลังชั่วหลุนเอาต้อๆ สุดท้ายเป็นเขาที่ต้องไกลเกลียดอย่างทนไม่ได้ จึงสามารถจบการโต้เถียงระหว่างชายชราและสาวน้อยลงได้

2

หนีเซี่ยซีจับยาอีกหลายท่อ มีทั้งแบบกินและแบบทา เมื่อถามถึงวิธีการกินยาและใช้ยาอย่างชัดเจนแล้ว ท่านหมอเหียนจึงสั่งให้บ่าวรับใช้ช่วยนางพวงผิงหลงชั่วหลุนขึ้นรถม้า มุ่งหน้าไปยังสำนักยุทธสกุลหนี

เวลานั้นช่างพอเหมาะพอเจาะ มีคุณค่าเป็นเวลาที่เหมาะที่สุดของสำนักยุทธ คนทั้งหมดจะไปที่โรงอาหารเพื่อกินข้าวอย่างสำราญใจ ดังนั้นหนีเซี่ยซีจึงสามารถแอบพาหลงชั่วหลุนไปยังโถงด้านข้างอย่างวางใจ แล้วค่อยแอบย่องกลับห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อบนร่างออก จากนั้นก็ไปพบบิดามารดาและเหล่าพี่ชายเพื่อเล่าวีรกรรมหาญกล้าของนางในวันนี้ให้ฟัง

แต่ทว่าการวางแผนตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทัน นางเพิ่งจะเปิดประตูห้องเข้าไป มารดาของนางก็รอในห้องอยู่ก่อนแล้ว

"ตอนที่ช่างนอกถือกันว่าเจ้าไล่ตามโจรบ้ากามลอยตัวข้ามหลังคากำแพงไป ข้าก็รู้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้!"

เจ้หงอมือถือไม้เรียวไว้อันหนึ่ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันลงถึงตามองบุตรสาว ที่หมุ่นตัวคิดจะหนีลอยนวลไปทันที

ดูสิ ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าตีๆ ขาดจนไม่เป็นชิ้นดี ทั้งเบื่อนทั้งสกปรก จะให้นางไม่โกรธเป็นพินเป็นไฟได้อย่างไร นางซึ่งเคยเป็นถึงบุตรสาว จอมยุทธ์กระโดดเพียงครั้งเดียวก็มายืนมั่นอยู่ตรงหน้าบุตรสาว ทำเอา หนีเขี่ยซีตงใจถอยตัวฉากหลบ ร้องหาคนช่วยพัลวัน

"ท่านพ่อ พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม พี่สี่ พี่ห้า..." ชื่อยังไม่ทันเรียกครบ ไม่เรียวก็ฟาดลงบนหัวนางเสียแล้ว

"โอ๊ย ท่านแม่! เจ็บนะ!"

"ตะโกนอะไร ผู้ชายพวกนั้นเวลากินข้าวปิดหูไว้หมด! เจ้าเด็กดีคนนี้ เพื่อการโยนลูกแพรไหมเดือนหน้า ข้าอุตส่าห์ให้เจ้าแต่งตัวสวยๆ ไปเดินตลาด ดูว่าจะสามารถดึงตัวชายโสดที่ยังไม่แต่งงานมารับลูกแพรไหมเจ้ามากหน่อย ได้หรือไม่ ผลปรากฏว่าเจ้าทำหน้าที่ตามอมแมม เสื้อผ้าทั้งขาดทั้งสกปรก..."

เจ้หงอพูดไม่หยุดปาก มือก็ฟาดไม่ยั้ง หนีเขี่ยซีวิ่งหนีอย่างลำบาก เดียวก็กุมหัว เดียวก็ต้องคลึงกัน ส่วนขานั้นหยุดไม่ได้อย่างเด็ดขาด

"ท่านแม่ๆๆ มีแขก..."

การไล่ล่าครั้งนี้กลับมาที่โถงด้านข้างอีกครั้ง หนีเขี่ยซีรู้สึกขายหน้า เป็นอย่างมาก มารดาเอาแต่ถือไม้เรียวตีนาง ไม่ได้สังเกตเลยว่ามีคนนั่งอยู่ในโถง "มีแขกนะ!"

หนีเขี่ยซีที่เหงอไหลท่วมหลังเห็นว่ามารดาไม่ได้ฟังคำของนาง เพื่อปกป้องกันอันน่ารักของตนเอง นางจำต้องกระโดดขึ้นไปบนเก้าอี้ แล้วกระโดดต่อขึ้นไปโต๊ะ จากนั้นก็กระโดดลงมาอีกครั้ง "ท่านแม่! อย่าตีอีกเลย

มีแขกนะ!" นางพูดด้วยเสียงหอบเหนื่อย ปลายตาเหลือบเห็นหลังชั่วหลุน กำลังเม้มปากแอบยิ้ม ชายหน้าย้งนั้ก!

"ข้าไม่สนใจแขกหน้าไหนทั้งนั้น..."

"เป็นผู้ชาย ชายหนุ่ม!"

เมื่อจนปัญญา หนีเสียซีที่ถูกตวจนหัวปุดบวมไปหมดจึงไปหลบด้านหลังของหลังชั่วหลุน มือทั้งคู่จับพนักเก้าอี้ เจ้งหงอที่ไม้ได้ฟังคำของนางเลย จึงเห็นแขกผู้มาเยือนในที่สุด

แววตาหลังชั่วหลุนแฝงด้วยรอยยิ้มเมื่อเห็นหญิงวัยกลางคนรีบเก็บไม้เรียว ชะงักผีเท้า พร้อมใบหน้าที่เปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ "บังอาจมารบกวนแล้ว หนีสูญหนี ข้าน้อยหลงชั่วหลุน แม่นางหนีช่วยชีวิตข้าไว้จึงเ็นไปทั้งตัว หน้าข้ายังมีน้ำใจพามาที่นี่เพื่อชอนตัวและรักษาอาการบาดเจ็บ ดังนั้นชั่วหลุนเกรงว่าคงต้องรบกวนสักระยะหนึ่งแล้ว"

เจ้งหงอพยักหน้าอย่างเก้อเขิน สูดลมหายใจยาวแล้วหันมาพินิจตัวเขา "คุณชายคงจะมาจากต่างถิ่นใช่หรือไม่ ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย"

"ใช่แล้ว เพิ่งจะเดินทางมาถึง ไม่รู้ว่าไปสร้างควมไม่พอใจให้คนเลวอย่างไร..." เขามองไปยังหนีเสียซีที่ยิ้มเหยเกมายืนข้างกายเขา

นางดูทุลักทุเลมาก นอกจากผมเผ้ายุ่งเหยิงแล้ว ใบหน้าก็เต็มไปด้วยเหงื่อ แต่แก้มแดงๆ คู่นั้นของนางช่างน่ามอง... ไม่ถูกสิ เขากำลังคิดอะไรอยู่ เขาริบเรียกสติไม่คิดฟุ้งซ่าน พูดต่ออย่างมีมารยาท "หากไม่ใช่เพราะแม่นางหนีมีน้ำใจ ชั่วหลุนคงไม่อาจอยู่ในเมืองนี้ต่อได้ แท้จริงแล้วข้าถูกลอบโจมตีอย่างไร้สาเหตุ และไม่แน่ใจว่าคนเหล่านั้นจะตามมาที่นี่ ทำให้ครอบครัวสกุลหนีเป็นอันตรรายหรือไม่..."

สามกึ่งจรรยา

"นี่ ก็บอกแล้วว่าข้าไม่กลัวไม่ไหวหรือ" รอยยิ้มบนใบหน้าหนีเขี่ยซี หายไปในทันที และขยับปากพูดด้วยความโมโห

"ใช่แล้ว พวกเราไม่กลัว สามี่ของข้าก็เป็นคนใช้กำลัง สอนมวยเพื่อ เลี้ยงชีพ แต่เมื่อก่อนพวกเราเคยท่องยุทธภพ เป็นคนดีหรือไม่พวกเรามอง แวบเดียวก็ดูออก ท่านอยู่รักษาตัวที่นี้อย่างสบายใจเถิด"

เจิ้งหงอึ้งพูดรอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งหวานเยิ้ม เด็กคนนี้ใบหน้ามีสง่าราศี งามสง่าเหนือธรรมดา คู่ควรกับบุตรสาวของนาง ฮ่าๆๆ ...เป็นคู่หนุ่มงาม สาวสวยทีเดียว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)